

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

จากการวิเคราะห์ของสถาบันศึกษาเพื่อพัฒนา ได้ระบุว่าสัดส่วนผู้สูงอายุที่ต้องพึ่งพิงคนทำงานจะเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากจำนวนประชากรที่ลดลง โดยตั้งแต่ปีพ.ศ. 2527 จนถึง ปีพ.ศ. 2537 อัตราการเกิดธรรมชาติได้ลดจำนวนลงจากร้อยละ 1.4 เป็น ร้อยละ 1.1 จึงทำให้ระยะยาว การเพิ่มขึ้นของคนในวัยทำงานจะลดลง โดยในขณะที่ อายุขัยของผู้สูงอายุมิแนวมจะยืนยาวขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจาก เงื่อนไขทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นนั่นเอง จึงทำให้ผู้สูงอายุมีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2533 สถิติคนทำงาน 8 คน จะรับผิดชอบดูแลผู้สูงอายุ 1 คน และคาดว่า ภายในปี พ.ศ. 2543 คนทำงาน 7 คน จะรับผิดชอบเลี้ยงดูผู้สูงอายุ 1 คน และจะลดลงไปอีกเหลือประมาณ 5.8 คน ดูแลผู้สูงอายุ 1 คน ภายในปี พ.ศ. 2563 ดังนั้นคนในวัยทำงานจะเริ่มเห็นความสำคัญของการดูแลผู้สูงอายุมากขึ้น (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2540 : 4)

จากการที่องค์การสหประชาชาติได้ประกาศให้ปี พ.ศ. 2542 เป็นปีสากลว่าด้วยผู้สูงอายุ (International Year Of Older Persons) และเชิญชวนให้ประเทศสมาชิกร่วมจัดกิจกรรมเพื่อเฉลิมฉลองปีดังกล่าว สำหรับประเทศไทยโดยกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ซึ่งเป็นศูนย์กลางประสานงานระดับชาติ (National Focal Point) ในการจัดงานฯ ได้ดำเนินการประสานความร่วมมือ ระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำงานด้านผู้สูงอายุ ร่วมกันจัดกิจกรรมขึ้นด้วยกัน 3 ด้าน คือ กิจกรรมด้านวิชาการ ด้านบริการและด้านการประชาสัมพันธ์ (เชียงใหม่วิมล, 2542 : 7)

ศูนย์ฝึกอบรมงานด้านผู้สูงอายุแห่งเอเชีย (Asia Training Centre On Ageing) หน่วยงานในสังกัดองค์การช่วยเหลือผู้สูงอายุนานาชาติ (HelpAge International) ซึ่งเป็นหนึ่งในหน่วยงานภาคเอกชนที่ทำงานด้านผู้สูงอายุ โดยเน้นการจัดกิจกรรมด้านวิชาการประเภท การจัดการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ (Training) ในหลักสูตรต่างๆ ให้กับหน่วยงานที่ทำงานเพื่อผู้สูงอายุในประเทศไทยและกลุ่มประเทศในแถบเอเชีย ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าวประกอบกับความประสงค์ที่จะพัฒนาให้ผู้ปฏิบัติงานด้านผู้สูงอายุในประเทศไทย ทั้งภาครัฐและเอกชนมี ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น จึงได้จัดให้มีการฝึกอบรมในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุขึ้นในประเทศไทย โดยเริ่มดำเนินการจัดฝึกอบรมตั้งแต่ปลายปี 2537 เป็นต้นมา และพบว่า หลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” นั้นเป็นหลักสูตรที่มุ่งฝึก ผู้เข้าอบรมให้เป็น นักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์หลักของหน่วยงาน และประกอบกับ เป็นหลักสูตรที่ได้รับความสนใจมากที่สุด

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การฝึกอบรมนั้นมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มประสิทธิผลของแต่ละองค์กร แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้จัดฝึกอบรมคาดหวังหลังจากการฝึกอบรมในแต่ละครั้งนั้นก็ คือ การค้นหาความสำเร็จของการฝึกอบรมว่าหลังจากที่ผ่านการฝึกอบรมไปแล้ว ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้ ความเข้าใจจากประสบการณ์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติงานได้จริง ฉะนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมอย่างแท้จริงในการฝึกอบรมแต่ละครั้งควรจะต้องมีการประเมินและติดตามผลทุกครั้ง ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบข้อมูลย้อนกลับจากผู้เข้ารับการฝึกอบรม ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงมีความประสงค์เพื่อศึกษาการนำความรู้ไปใช้ในการจัดฝึกอบรมของผู้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงแผนการฝึกอบรมในหลักสูตรนี้ในปีต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการนำความรู้ไปใช้ในการจัดฝึกอบรมของผู้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” ของศูนย์ฝึกอบรมงานด้านผู้สูงอายุแห่งเอเชีย
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำความรู้ไปใช้ในการจัดฝึกอบรมของผู้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” ของศูนย์ฝึกอบรมงานด้านผู้สูงอายุแห่งเอเชีย

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงการนำความรู้ไปใช้ในการจัดฝึกอบรมของผู้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” ของศูนย์ฝึกอบรมงานด้านผู้สูงอายุแห่งเอเชีย
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการนำความรู้ไปใช้ในการจัดฝึกอบรมของผู้ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” ของศูนย์ฝึกอบรมงานด้านผู้สูงอายุแห่งเอเชีย
3. เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้รับผิดชอบด้านการฝึกอบรมที่จะนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปเป็นแนวทางในการปรับรูปแบบเนื้อหาหลักสูตร “การเป็นนักฝึกอบรมในงานด้านผู้สูงอายุ” ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม ของศูนย์ฝึกอบรมงานด้านผู้สูงอายุแห่งเอเชียต่อไป